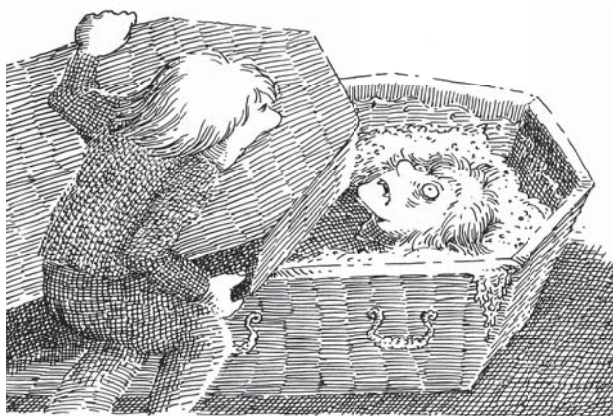

Angela Sommer-Bodenburg

Amelie Glienke illustratsioonid

VÄIKE VAMPIIR KOLIB

Saksa keelest tõlkinud Teele Teder

Autor: ANGELA SOMMER-BODENBURG
<http://www.AngelaSommer-Bodenburg.com>

Originaal:
DER KLEINE VAMPIR ZIEHT UM (vol. 2)

Toimetanud Õie Ristioja
Küljendanud Ivi Piibelet

© Rowohlt Taschenbuch Verlag GmbH,
Reinbek bei Hamburg, 1980

Tõlge eesti keelde © Teele Teder ja Kirjastus Pegasus, 2017

ISBN 978-9949-620-64-7 (trükis)
ISBN 978-9949-620-65-4 (e-pub)

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

pegasus.ee

*Raamat on mõeldud ennekõike Katjale,
kes mängis oma kaisuloomadega, kui mina kirjutuslaua taga istusin,
ja samuti kõigile neile, kellele on juba vampiirihambad kasvanud,
või neile, kes seda veel ootavad – nagu Burghardt Bodenburg.*

Angela Sommer-Bodenburg

Raamatu tegelased

Anton loeb meelsasti põnevaid õudusjutte. Eriti meeldivad talle lood vampiiridest, kelle eluviise ta täpselt tunneb.

Väike vampiir Rüdiger on vähemalt 150 aastat vampiir olnud. Sellel, et ta on nii väike, on lihtne põhjus: temast sai vampiir juba lapsena. Nende sõprus Antoniga algas siis, kui Anton taas üksinda kodus oli. Seal istus korraga aknalaual väike vampiir. Anton värises hirmust, kuid väike vampiir kinnitas talle, et ta olevat „juba söönud”.

Tegelikult oli Anton vampiire hulga hirmsamatena ette kujutanud ning kui Rüdiger rääkis talle, et armastab vampiirilugusid ja

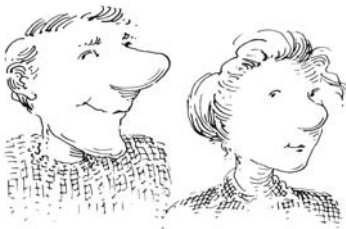
tunnistas, et kardab pimedust, leidis poiss vampiiri sümpaatse olevat. Sellest ajast peale muutus Antoni küllaltki üksluine elu väga põnevaks: väike vampiir tõi talle keebi ning üheskoos lendasid nad kalmistule ja Schlottersteini hauakambrisse. Peagi õppis Anton tundma järgmisi vampiiripere liikmeid:

Raamatu tegelased

Anna Hambutu on Rüdigeri väike õde. Talle pole veel vampiirihambaid kasvanud, mistõttu on ta vampiiriperes ainus, kes toitub piimast. „Aga mitte enam kauaks!” toonitab ta. Ka tema loeb õudusjutte.

Rüdigeri vanem vend Lumpi Tugev on väga kergesti ärrituv vampiir. Tema kord kõrge, siis jälle sügavalt kärisev hääl näitab, et tal on murdeiga. Halb on ainult see, et ta sellest raskest seisundist iialgi välja ei kasva, sest temast sai vampiir puberteedieas.

Antoni vanemad vampiire ei usu. Antoni ema on õpetaja ja isa töötab kontoris.

Raamatu tegelased

Tädi Dorothea on kõige verejanulisem vampiir. Temaga pärast päikeseloojangut kohtuda võib olla eluohtlik.

Kalmistuvaht Geiermeier jahib vampiire. Seetõttu paigutasid vampiirid oma kirstud maa-alusesse hauakambrisse. Geiermeieril pole tänase päevani õnnestunud hauakambri sissepääsu leida.

Väikese vampiiri ülejäänud sugulasi Anton isiklikult tundma ei õpi. Ent ta on korra Schlottersteini hauakambris nende kirste näinud.

Ehmatus vannis

Anton lebas vannis ja luges raamatut „Dracula majas”, kui kõlas uksekell.

Loodetavasti ei tulnud minu juurde! mõtles ta ja tõstis pilgu raamatust. Ta kuulis, kuidas ema läks ja ukse avas. Siis tuli ema üle koridori ja koputas vannitoa uksele.

„Sinu juurde tuldi!” lausus ema.

„Ma loen,” pomises Anton. „Kes see on?”

„Vampiir!”

„Vampiir?” hüüatas Anton kohkunult. Tal oleks raamat peaaegu vette kukkunud. Aga kindlasti ütles ema seda pilgates, sest lõppeks ta ju vampiire ei uskunud! Ehkki oli ise hiljaaegu kahega neist tuttavaks saanud. Ent sarnaselt Antoni isaga uskus emagi, et mõlema kopitanud lõhnaga keepi kandva tegelase näol pole tegemist kellegi muu kui kahe igati normaalse lapsega, kes olla vaid liiga sügavale vanaema riidekirstu kaevunud.

„Kumb vampiir see siis on?” küsis Anton ettevaatlikult.

„Rüdiger,” vastas ema.

Anton ehmus. Kui Rüdiger juba tema juurde korterisse tuli, pidi olema midagi hirmsat juhtunud! „Üks hetk!” hõikas poiss ja ronis vannist välja. „Ma tulen.”

Esikus seisis väike vampiir. Tema nägu näis hall ja aukuvajunud ning tema punased silmad hõõgusid, nagu oleks tal palavik.

„Ma pean sinuga rääkima,” sosistas ta.

Anton neelatas. „Siin?” sõnas poiss ja heitis pilgu elutuppa, kus istusid vanemad.

Vampiir heitis poisile anuva pilgu. „Sa pead mind aitama!” sosistas ta.

„Mina?” pomises Anton.

„Jaa. Sa oled minu ainus sõber.”

„Ja mismoodi?”

„Tule keldrisse rattaruumi nii kiiresti kui saad.” Seepeale pööras vampiir ümber ja kadus.

„Kas ta läks juba ära?” hõikas ema. „Mul oli teie jaoks mahla.”

„Ta ei joo seda nagunii,” vastas Anton, kel oli nüüd muid muresid. Kuidas ta pidi õhtul kell seitse kahtlust äratamata keldrisse rattaruumi saama?

Riidesse pannes sõnas poiss nagu muuseas:

„Ma pean veel korraks alla minema.”

„Praegu?” imestas ema. „Su juuksed on veel täitsa märjad. – Või on sel midagi pistmist sinu kummalise sõbraga?” küsis ta äkitselt umbusklikuks muutudes.

„Ei ole,” vastas Anton.

„Ja kuhu sa minna kavatsed?”

„Viin ratta keldrisse.”

„Oma uue ratta?” See oli isa hääl. „Kas see peab tähendama, et sa unustasid ta õue?”

„Jaa.” Anton oleks peaaegu naerma puhkenud, sest ta oli ratta juba kaks tundi tagasi rattaruumi viinud.

„Ja sina lebad vannis nagu vana rahu ise!” kurjustas isa.

„Juba lähen,” ütles Anton.

Poiss tõmbas muiates korteriukse kinni ja vajutas lifti nuppu. Kui palju teatrit tühipalja jalgratta pärast! See veel puuduks, kui isa ukse vahelt vaataks ja hõikaks „Ära unusta lukku panna!”. Lift sõitis ette ja Anton astus sisse. Alla sõites tuli poisile meelde, et väike vampiir oli väga kurnatud väljanägemisega ja tema hääl kõlas löödult. Järsku oli Antoni rõõmus tuju kadunud. Mis küll Rüdigeri niikaugale viis, et sõber tema korterisse tuli ja abi palus? Äkki oli kalmistuvaht vampiiride hauakambri avastanud – võibolla oli Rüdiger ainus ellujäänu? Selle mõtte juures hakkas Antoni süda kiiremini lööma: see ju tähendas, et ka Rüdigeri väike õde Anna... Ei! Nii kerge nüüd ka polnud vampiire kätte saada, isegi mitte kalmistuvaht Geiermeieril! Ehkki – ta polnud sugugi ohutu, mõtles Anton. Ta oli Rüdigerilt kuulnud, et Geiermeier oli auahne ja tahtis luua Euroopa esimest vampiirivaba surnuaeda. Anton oli jõudnud keldri

vahekäiku. Ta avas ukse ja kuulatas. – Ei midagi! Ta tegi ettevaatlikult paar sammu, siis vajutas lüliti: vahekäik oli tühi, rattaruumi uks lukus.

Ta astus aeglaselt edasi. Ta jäi rattaruumi ees seisma ja kuulatas taas. Ikka veel polnud mingit liikumist. Poiss hingas sügavalt sisse ja lükkas rauast käepideme alla. Talle löi vastu tuttav lõhn: haises kopituse ja puusärgi läppunud sisu järele!

„Rüdiger?” uuris poiss areldi.

„Psst!” kostis keldris valitsevast pimedusest. „Tule sisse ja pane uks kinni!”

Hauakambrikeeld

Ust enda järel kinni pannes suutis Anton keldri vahekäigust paistva valguse taustal näha seinale toetuvaid jalgrattaid, samuti suurt kasti, mille peale joonistusid varjudena kaks ebamäärast kuju. Siis oli kõik ümberringi pime ning kulus mõni minut, enne kui tema silmad kahest väikesest keldriaknast tuleva hämarusega harjusid. Nüüd nägi ta, et kujud kandsid keepe ning neil olid surnukahvatud näod peas. Seega vampiirid! Too väiksem ja kõhetum oli kindla peale Rüdiger – aga kes see teine, suurem ja tugevam vampiir olla võis?

„Rüdiger?” küsis Anton ebakindlalt.

„Jaa!” tuli vastus. „Miks sa ei istu?”

„I-istun? Kuhu siis?”

„Siia! Meie juurde kirstu peale!”

„Kirstu peale?” Nii et see suur kast oli hoopis kirst! Antonit tabas kohutav mõte: äkki oli see kirst talle mõeldud... Lõpuks oli ta ju küllalt tihti lugenud, kuidas tavalistest inimestest vampiirid saavad...

„Tule juba!” hõikas Rüdiger kannatamatult.

Jalad vedelad all, koperdas Anton kirstu juurde ja istus selle välimise ääre peale.

„Kas sa kardad või?” naeris Rüdiger tema kõrval.

„Ma...”

„Muidugi ta kardab,” kostus teine, pilkav hää, mis tuli Antonile tuttav ette, „ta ju ei tea, mis teda ees ootab!”

„Ma – ma pean kohe tagasi üles minema,” pomises poiss.

„Kas sa ütlesid, kuhu sa lähed?” küsis Rüdiger teravalt.

„Ee-ei,” kokutas Anton.

„Olgu peale.” Rüdigeri hää l kõlas taas leebelt. „Ma selgitan sulle, milles asi on.” Ta tegi pausi ja kuulatas. Anton katsus suurele vampiirile pilku heita, ent ei suutnud selgust saada.

„Tead!” Ehkki kõik oli vaikne, tasandas Rüdiger oma hääle sosinaks. „Mind visati kodust välja. Mul on hauakambrikeeld.”

„Hauakambrikeeld?” küsis Anton mõistmatult.

„Jaa! Ma ei tohi enam hauakambrisse siseneda!”

„Ei tohi? Miks sa siis enam koju minna ei tohi?”

„Kuna mul on inimestega sõbralikud suhted. See on vampiiridele rangelt keelatud!”

„Ja kust nad seda teavad?”

„Tädi Dorothea käest,” vastas Rüdiger. „Ta on nädalate kaupa minu järele nuhkinud. Siis kandis ta kõik perekonna-
nõukogule ette ning see otsustas kehtestada hauakambri-
keelu.”

„Milline jultumus!” lausus Anton nõrdinult. „Ja kus sa nüüd kavatsed elama hakata?”

„Nojah,” lausus Rüdiger ja kõhatas, „sinu pool!”

„Minu pool?” karjatas Anton ehmunult. „Kuidas sa seda endale ette kujutad? Minu vanemad...”

„Muidugi mitte korteris,” katkestas teda Rüdiger, „vaid keldris!”

„Aga siia võib ju igäüks sisse tulla!” Anton osutas jalgratastele, mis seina ääres seisis. „Igäüks võib oma ratta siia panna.”

Rüdiger tegi käega tõrjuva liigutuse. „Mitte siin! Teie keldris!”

„Mida?” hüüatas Anton ehmunult. „Aga vanemad märkavad seda ju kohe.”

„Rumalus,” sõnas teine vampiir, „sa pead kaval olema!”

„Ja kui ema tahab keldrist midagi tuua? Näiteks veini?”

„Siis lähed sina keldrisse!” kähistas suur vampiir.

„Ja kui isa tahab midagi meisterdada?”

„Siis – siis pead sa lihtsalt tema tähelepanu kõrvale juh-
tima. Lülitad televiisori sisse – või tood talle spordiaja-
kirja...”

„Minu isa ei loe spordiajakirju,” teatas Anton.

„Neetud!” käratas vampiir. „Siis tood sa talle midagi muud, nii loll sa ju ka pole!”

„Ja-jah,” andis Anton kähku järele, et teda rohkem mitte ärritada. Kas teine vampiir oli Lumpi? Nii äkiline oli ainult Rüdigeri vend Lumpi ning tema ees tundis Anton pöörast hirmu, kui mõtles tagasi eelnevate kohtumiste peale!

„Ja puu-puusärk? Kas see tuleb ka kaasa?” pöördus ta hääle värisedes Rüdigeri poole.

„Puusärk on ju kõige tähtsam! Kus ma siis peaksin magama?” hüüatas Rüdiger. „Või arvad sa, et me tassisime selle pelgalt enda lõbuks hauakambri siia?”

„Ei,” ümises poiss, „ma mõtlesin ainult seda, et – meie kelder on küllaltki täis.”

„Siis tuleb ruumi teha!” selgitas Rüdiger ja tõusis püsti. Ka suur vampiir libises kirstult alla. „Kas me hakkame juba ükskord minema?”

„Ü-üks hetk,” lausus Anton, „mul ei ole keldrivõtit kaasas.”

„Ja kus see on?”

„Ü-üleval. Ma ei võinud ju teada...”

„Lase käia, too ära!” hüüdis suur vampiir pahaselt. „Ja tee ruttu!”

„Jaa,” kostis poiss ja koperdas ukse poole.

Ebaaus mäng

Tuld põlema panemata jooksis Anton läbi keldri vahekäigu ja trepist üles liftini.

Kuidas ta peaks vanematele seletama, miks tal on vaja veel korra keldrisse minna? Või kas tal tuleks korterisse keldrivõtme järele hiilida salamahti?

Kuid ta oli juba liiga kaua ära olnud ning kui ta nüüd kohe tagasi ei lähe, tulevad nad kindlasti alla teda otsima! Ehk peaks ta mõne ettekäände välja mõtlema? Jaa, see oli hea mõte! Poiss astus kergendustundega lifti ja sõitis üles.

„Anton?” küsis ema, kui poeg korteri ukse lukust lahti keeras.

„Jah?” lausus poiss kõige sõbralikuma hääletooniga.

„Tule korraks siia! – Kus sa nii kaua olid?”

„Mina? Keldris. Ma kohtasin seal üht koolikaaslast.”

„Nii-nii,” lausus isa pilkavalt. „Ah et keldris?”

„Muidugi mitte! Trepikojas ikka.”

„Ja keda sa nägid?”

„Andreast.”

„Ma arvasin, et ta ei meeldi sulle?”

„Meeeldib küll,” kostis Anton venitades. „Pealegi kutsus ta mind enda poole Monopoli mängima. Tohin ma enda mängu kaasa võtta?”

„Kas kohe praegu või?” hüüatas ema.

„Kell on ju alles seitse läbi.”

Anton mõtles vampiiridele, kes teda juba peaaegu kümme minutit ootasid! Ning juhul, kui teine vampiir oli

tõesti Lumpi – toda tabab kindlasti hirmus raevuhoog, kui lasta tal veel kauem oodata!

„Kummaline küll, et sa pead külla minnes oma mängu kaasa võtma,” torises isa.

„Kuidas nii?” imestas Anton. „Tal pole seda.”

„Ja kus see Andreas elab?” uuris ema.

„Ee... kolmandal korrusel.”

Ema tunnistas teda ühe silmapilgu vältel uurivalt, misjärel sõnas: „Aga kell kaheksa oled kodus tagasi!”

„Selge see,” vastas Anton ja hammustas keelde, et mitte naerma puhkeda, „niisiis...”

Ta astus kikivarvul võtmenagi juurde, võttis naela otsast keldrivõtme ja libistas püksitaskusse. Ta oli juba ukse juures, kui isa hõikas: „Kas sa ei tahtnud mitte mängu kaasa võtta?”

„Ah jaa,” pomises poiss, „mu-muidugi.”

Ta jooksis kähku oma tuppa. Kus ta mängu viimati näinud oli? Kas kirjutuslaua sahtlis? Ta otsis kõik neli sahtlit läbi, ent tulutult. Seda polnud ka riivulis ning riidekapist leidis ta vaid margialbumid ja koomiksivihikud. Lõpuks langes tema pilk mängukogumikule. Ta võtab parem selle kaasa! Poiss surus karbi kaenla alla ja läks esikusse.

„Hiljem näeme!” hõikas ta ja tõmbas korteriukse enda järel kinni.